

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.670/2011/3.szám

A Szegedi Ítéltábla a Mocsai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mocsai Gergely ügyvéd által képviselt felperesnek - dr. Ürmös Ferenc ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. alperesek ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság (Kecskeméti Törvényszék) 2011. szeptember 23. napján kelt 10.a.P.20.659/2010/68. számú végzésével kijavított 2011. szeptember 17. napján kelt 10.a.P.20.659/2010/66. számú ítélete ellen a felperes 69. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Az alperesek által fizetendő marasztalás összegét 6 797 000 (hatmillió-hétszázkilencvenhétezer) Ft-ra, valamint 807 000 (nyolcszázhétezer) Ft után 2008. november 22. napjától, 2 750 000 (kettőmillió-hétszázötvenezer) Ft után 2008. december 25. napjától, 2 400 000 (kettőmillió-négyszázezer) Ft után 2009. február 1 napjától, továbbá 840 000 (nyolcszáznegyvenezer) Ft után 2009. október 15. napjától a kifizetés napjáig járó minden naptári félév teljes idejére, az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára felemeli.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 657 000 (hatszázötvenhétezer) Ft-ra leszállítja, míg az I. és II.r. alperesek által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 243 000 (kettőszáznegyvenháromezer) Ft-ra felemeli.

A felperes által az alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 600 000 (hatszázezer) Ft-ra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 300 000 (háromszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A feljegyzett 900 000 (kilencszázezer) Ft másodfokú eljárási illetékből a felperes 639 000 (hatszázharminckilencezer) Ft-ot, az I. és II.r. alperesek egyetemlegesen 261 000 (kettőszázhatvanegyezer) Ft-ot kötelesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az I.r. és a II.r. alperesek házastársak. A felperes az I.r. alperesnek 2008. május 24-én 2008. augusztus 24-i teljesítési határidővel 2 750 000 Ft, 2008. november 26-án 2008. december 24-ig terjedő időre ugyancsak 2 750 000 Ft, 2008. december 10-én 2009. január 31-i visszafizetési esedékességgel 2 400 000 Ft, 2009. október 4. napján pedig 2009. október 15-i visszafizetési határidő mellett 840 000 Ft kölcsönt nyújtott. Az erre vonatkozó megállapodásokat teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalták.

A felperes és az I. r. alperes 2008. augusztus 1. napján ügyvéd által szerkesztett kölcsönszerződést írt alá, amelynek szövege szerint a felperes, mint kölcsönadó „kölcsönad”, az I.r. alperes, mint kölcsönbe vevő „kölcsönvesz és átvesz” 24 500 000 Ft kölcsönösszeget, amelyet 2009. november 30. napjáig vállalt visszafizetni. A szerződéskötés időpontjában azonban pénzátadás nem történt, az okiratban a felperes addig keletkezett követelését kívánták rögzíteni.

Ezt követően az alperesek a fenti kölcsönügyletekből származó tartozásukból mindösszesen 2 000 000 Ft-ot megfizettek 2008. november 21-én, az ugyanezen a napon az **(E.)** Rt-től felvett pénzügyi kölcsön felhasználásával.

Az I.r. alperes a 2009. április 15. napján kelt adásvételi szerződéssel a felperesre ruházta át a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlana tulajdonjogát 9 000 000 Ft vételár ellenében. A jogügylet a kölcsöntartozás kiegyenlítéséül szolgált volna, a haszonélvezeti jog jogosultjának hozzájárulása hiányában azonban a felperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba nem jegyezték be.

Az I.r. alperest a Kecskeméti Városi Bíróság 2010. április 29. napján kelt és 2010. május 7. napján jogerőre emelkedett ítéletével általános jelleggel cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte.

A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg részére kölcsöntartozás jogcímén 25 340 000 Ft-ot,

továbbá 840 000 Ft-nak 2009. október 16. napjától, 24 500 000 Ft-nak 2009. december 1. napjától járó törvényes mértékű ügyleti kamatát, valamint a jegybanki alapkamat 1/3-ának megfelelő mértékű késedelmi kamatát. Keresetét a 2009. augusztus 1. és 2009. október 4. napján kelt kölcsönszerződésekre alapította. Előadta, hogy a 2008. április 24-e és a 2009. október 4-e közötti időszakban nyújtott kölcsönök és kamataik együttes összege 34 140 000 Ft-ot tenne ki, ennek ellenére csupán a fenti két okiratban rögzített tartozás iránt kíván igényt érvényesíteni az alperesekkel szemben. Állítása igazolásaként a tényállásban írt okiratokon túl csatolt egy 2008. április 24-i dátumozású 1 000 000 Ft kölcsönösszeg átadására vonatkozó okiratot, amelynek a szövegét nem az I.r. alperes írta, csak az aláírás származik tőle, továbbá az I.r. alperes által saját kezűleg írt és aláírt különböző összegek kölcsönadására, illetve megállapodás módosítására vonatkozó kérelmeket tartalmazó okiratokat.

A II.r. alperessel szemben igényét a Csjt. vonatkozó rendelkezéseire alapította.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint az I.r. alperes 2 000 000 Ft-ot kért kölcsön a felperestől, amelyet 2008. november 21. napján a részben e célból felvett pénzintézeti kölcsönből visszafizetett. A felperes által csatolt okiratok ezt meghaladó kölcsön igazolására nem alkalmasak tartalmuknál fogva. Hivatkoztak továbbá arra, hogy az I.r. alperes több mint 10 éve ideggyógyászati kezelés alatt áll, betegsége folytán cselekvőképességét korlátozó gondnokság alá helyezésre került, a felperes ezt a pszichés állapotot kihasználva íratta vele a különböző tartalmú okiratokat.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 30 napon belül a felperesnek 1 750 000 Ft-ot, valamint annak 2008. augusztus 24. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat egyharmadával megegyező mértékű késedelmi kamatát. Megállapította, hogy a II.r. alperes a tartozásért a házastársi közös vagyonból rá eső rész erejéig felel. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 837 000 Ft, az I. és a II.r. alpereseket egyetemlegesen 63 000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte, marasztalta továbbá a felperest az alperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 1 144 305 Ft perköltség megfizetésében. A felperes által csatolt okiratok alapján bizonyítottanak találta, hogy a felperes 2008. április 24-én 1 000 000 Ft, 2008. május 24-én pedig 2 750 000 Ft kölcsönt nyújtott az I. r. alperesnek. A felperes által bizonyítékként figyelembe venni kért többi okiratot nem ítélte alkalmasnak a kölcsönösszeg átadásának igazolására, érvelése szerint ugyanis azok többsége nem pénz átvételét elismerő nyilatkozatot, hanem kölcsön nyújtására vonatkozó kérelmet tartalmaz, másrészt a felperes az I. r. alperes pszichés állapotát

kihasználva diktálás alapján íratta, illetve íratta alá az I. r. alperessel ezeket az iratokat. E megállapítását a perben beszerezett igazságügyi elmeorvos szakértői véleményre alapította, kiemelve abból, hogy a gondnokság alá helyezésre okot adó folyamat több évvel korábbra vezethető vissza, aminek következtében 2008 - 2009. évben már súlyos fokban korlátozott volt az I.r. alperes abban, hogy cselekménye következményeit felismerje és e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Mindezen túl rámutatott, hogy a felperes nem tudta számszakilag levezetni, hogy a csatolt írásbeli dokumentumokban szereplő összegek figyelembevételével miként számítható ki a 2009. augusztus 1-én kelt kölcsönszerződésben feltüntetett kölcsönösszeg. Előadása ellentmondásos volt az átadott pénzösszegek tekintetében, s nem tudott nyilatkozatot tenni a kikötött kamat mértékét illetően sem. Kiemelte, ellentmondás volt tapasztalható a felperes és az okiratszerkesztő ügyvéd nyilatkozata között is: míg a felperes azt állította, hogy az I.r. alperes közlése alapján került rögzítésre a szerződésben szereplő összeg, addig a tanú azt adta elő, hogy a felperes az összeg tisztázása érdekében hazatelefonált, és az otthonról telefonon kapott válaszok alapján történt meg az összeg meghatározása. Hangsúlyozta, az I.r. alperes 2002. óta idegileg labilis, a cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezés alapjaként kialakult betegség hosszabb ideje fennállt nála, amit a felperes, aki 30 éve ismerte és rendszeres kapcsolatban állt vele, nyilvánvalóan felismert, s ezt, valamint az I.r. alperes büntudatát, fenyegetettség érzését kihasználva készítette, illetve íratatta alá az I. r. alperessel a periratokhoz csatolt okiratokat. Bizonyítottanak fogadta el, hogy a 3 750 000 Ft kölcsönből az I.r. alperes 2 000 000 Ft-ot visszafizetett. Ezt alátámasztó bizonyítékként értékelte **(tanú 1., 2. neve)** tanúvallomását, valamint azt a tényt, hogy az alperesek 2008. november 21-én 5 000 000 Ft-ot meghaladó összegű pénzintézeti kölcsönt vettek fel. Mindezek alapján 1 750 000 Ft tőke és késedelmi kamata erejéig találta a felperesi követelést megalapozottnak, és ennek megfizetésére kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, a II.r. alperes marasztalását a Csjt. 30. § (2) bekezdésére alapítva.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a felperes az elsőfokú határozat részbeni megváltoztatásával az alperesek keresete szerinti marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy a gondnokság alá helyezést kimondó ítélet jogerőre emelkedését megelőző időszak tekintetében az I.r. alperest nem lehet korlátozottan cselekvőképésnek tekinteni. Érvelése szerint a kölcsönszerződés a felek akaratnyilvánításával, és nem a kölcsönösszeg átadásával jön létre, a létrejött kölcsönszerződés alapján csupán kötelezettsége keletkezik a hitelezőnek a kölcsönösszeg átadására, ezért önmagában az a tény, hogy a 2009. augusztus 1. napján kelt okirat aláírásakor a pénz átadása nem történt meg, perdöntő jelentőséggel nem bír. Rámutatott ugyanakkor, hogy az I.r. alperes e teljes bizonyító

erejű magánokiratban a kölcsönösszeg átvételét elismerte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 840 000 Ft kölcsönösszegre vonatkozó okiratot figyelmen kívül hagyta, holott az

tartalmát és formáját tekintve hasonló ahhoz a két okirathoz, amelyeket az elsőfokú bíróság is elfogadott a pénzátadást igazoló bizonyítékként. Továbbra is tagadta, hogy az I. r. alperes tartozásából 2 000 000 Ft-ot visszafizetett, érvelése szerint a meghallgatott tanúk erről csak közvetett információval rendelkeztek, az alperesek pedig a rendőrségi eljárásban - jelen perbeli nyilatkozatuktól eltérően - 5 5000 000 Ft visszafizetését állították.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Hangsúlyozták, hogy a perbeli szakvélemény alátámasztja, miszerint az I.r. alperes betegsége folytán már 2008-ban súlyos fokban korlátozva volt a tekintetben, hogy cselekménye következményeit felismerje és e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Kiemelték, maguk az okiratok nem támasztják alá a felperes által állított kölcsönök létrejöttét, figyelemmel a felperesi nyilatkozatokban rejlő elsőfokú bíróság által is megállapított ellentmondásokra. Nem bizonyított az sem, hogy a felperes rendelkezett a kölcsön nyújtásához szükséges fedezettel.

A fellebbezés részben alapos.

A perben nem volt vitatott, hogy a felperes és az I.r. alperes között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre. Arra helytállóan hivatkozik a felperes, hogy a kölcsönszerződés a felek akaratnyilvánításával jön létre, és nem a kölcsön átadásával, érvényessége alakisághoz nincs kötve (BDT. 2006.1474.I.). Mindez azonban nem érinti azt, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a jelen perben a felperest terhelte a bizonyítás a kölcsön összege és annak I. r. alperes részére történt átadása, a kikötött ügyleti kamat, valamint a visszafizetési határidő tekintetében, az alpereseket pedig - védekezésükre figyelemmel - arra nézve, hogy a kölcsön összegét visszafizették. A felperes állításának alátámasztására okirati bizonyítékokat csatolt, amelyek egy része megfelel a teljes bizonyító erejű magánokirat jogszabályi követelményeinek, és a kölcsönösszeg átvételére és visszafizetésének kötelezettségére vonatkozó I.r. alperesi nyilatkozatot tartalmaz.

Az ezekkel kapcsolatos alperesi védekezés, miszerint a felperes az I. r. alperes pszichés állapotának kihasználásával íratta az okiratokat az I.r. alperessel, akként értelmezhető, hogy az alperesi álláspont szerint az érintett okiratokban rögzített I.r. alperesi nyilatkozatok az I.r. alperes cselekvőképességének hiánya, illetve korlátozottsága következtében érvénytelenek. A csökkent belátási képesség azonban csak akkor eredményezi az ilyen állapotban tett nyilatkozat érvénytelenségét, ha az érintett személy a nyilatkozat megtételének időpontjában - jogerős bírósági ítélet rendelkezése alapján - cselekvőképességet korlátozó gondnokság hatálya alatt állt (Ptk. 14. § (1) bekezdés). A gondnokság hatálya

ugyanis az ezt kimondó ítélet jogerőre emelkedését követő naptól kezdődik, annak a jogerős ítélet előtt megtett nyilatkozatra visszaható hatálya nincs. Az I.r. alperest a bíróság a perbeli okiratokban rögzített nyilatkozatainak megtételét követően helyezte cselekvőképességet korlátozó gondnokság hatálya alá, így a perbeli jogvita elbírálása szempontjából releváns nyilatkozatait belátási képességének korlátozottsága okán érvénytelennek tekinteni nem lehet.

Gondnokság alá helyezés hiányában a nagykorú személy jognyilatkozatának érvénytelensége az ún. állapot-cselekvőképtelenség esetén áll fenn, azaz ha a nyilatkozó olyan állapotban van, hogy ügyei viteléhez szükséges belátási képessége - tartósan vagy a jognyilatkozata megtételekor átmenetileg - teljesen hiányzik (Ptk. 17. § (1) bekezdés). Az állapot-cselekvőképtelenség megállapíthatóságára vonatkozó peradatot sem a jelen perben, sem pedig a gondnokság alá helyezési perben szerzett igazságügyi szakértői vélemény nem tartalmaz, ezért ezen okból sem lehet az I.r. alperesi jognyilatkozatokat érvénytelennek tekinteni.

Bár az alperesek kifejezetten nem támadták meg az I.r. alperesi jognyilatkozatokat, azonban utaltak arra - s erre vonatkozó megállapítást az elsőfokú ítélet is tartalmaz - hogy az I.r. alperes jognyilatkozatát fenyegetés hatására tette. A jogellenes fenyegetés a Ptk. 210. § (4) bekezdése alapján akkor eredményez érvénytelenséget, ha az ügyletkötéshez szükséges nyilatkozat egészben vagy részben a kilátásba helyezett személyi vagy vagyoni hátrány hatására keletkezett. Ilyen magatartás azonban a felperes terhére nem állapítható meg. A II.r. alperes feljelentésében arra hivatkozott, hogy a felperes 2009. decemberében, illetve 2010. év elején (azaz a kölcsönügyletekről készült okiratok keltét követően) fenyegette meg az I. r. alperest, arra vonatkozó peradat viszont, hogy a kölcsönösszegek átvételére vonatkozó egyes konkrét jognyilatkozatok megtételére az I.r. alperest a felperes jogellenes fenyegetéssel bírta rá, nem merült fel. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott **(személy neve)** felperessel szemben tett feljelentése ennek bizonyítására nem alkalmas.

Mindezek után az ítélőtáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által csatolt okiratok alkalmasak-e a kereseti követelés igazolására. A felperes keresete összecszerűségét a 2009. augusztus 1. napján és a 2009. október 4. napján kelt okiratokra alapította. Mindkét okirat teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül. A teljes bizonyító erejű magánokirat kötött bizonyító erővel rendelkezik, a bíróság annak alapján köteles elfogadni, hogy az okiratot aláíró fél az okiratban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el (Pp. 196. § (1) bekezdés). Az okirat kötött bizonyító ereje az ellenkező bizonyításáig áll fenn. Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a jogi képviselő közreműködésével készített, 2009. augusztus 1. napján kelt okirat a 24 500 000 Ft kölcsönösszeg átadását nem bizonyítja. A megállapodás 1.) pontjának nyelvtani értelmezése egyértelműen a pénzösszeg átadásának és átvételének jelen

idejű, azaz az okirat aláírásával egyidejű átadását, illetve átvételét fogalmazza meg. A tekintetben viszont egyező volt a peres felek előadása, hogy a szerződéskötéskor pénzátadás nem történt. A felperes maga adta elő, miszerint az okirat készítésének célja az volt, hogy rögzítse az addig átadott kölcsönök összegét. Az okirat valóságtartalma tehát megdőlt, nem fogadható el a 24 500 000 Ft kölcsön bizonyítékeként. Helytállóan tulajdonított perdöntő jelentőséget az elsőfokú bíróság annak a lényeges körülménynek, hogy a felperes maga sem tudta megmondani, konkrétan milyen számításon alapult a feltüntetett összeg, illetve annak meghatározása módját illetően nyilatkozata ellentmondott az okiratszerkesztő ügyvéd vallomásának. Lényeges továbbá, hogy nem tudta igazolni ilyen nagy összegű kölcsön nyújtásának a forrását. Osztja az ítéletábla azt az alperesi érvelést, miszerint az évekkel korábbi ingatlaneladások ténye önmagában ennek igazolására nem alkalmas. A pénz meglétéről a felperes banki bizonylatot csatolni nem tudott, a saját állítása szerint otthon tartott 5-6 millió Ft pedig nagyságrendekkel kisebb a kölcsönszerződésben feltüntetett 24 500 000 Ft-hoz képest. Tény e mellett, hogy 2003-ban a felperes a fiának ingatlant vásárolt, ami ugyancsak megkérdőjelezi, hogy az ezt megelőzően eladott ingatlanokért kapott vételárak 2008-ban még teljes összegben rendelkezésre álltak. Mindemellett az ítéletábla is életszerűtlennek tartja, hogy a felperes az őt állítása szerint ténylegesen megillető követeléshez képest mintegy 9 000 000 Ft-tal kevesebbet érvényesít, továbbá azt is, hogy ilyen jelentős összegeket úgy adott kölcsön, hogy erről nem készített az annak bizonyítására alkalmas okiratot. Ennek magyarázataként nem fogadható el, hogy az I.r. alperesben bízva ráhagyta, hogy tartsa számon tartozása összegét, illetve döntse el, hogy azután milyen összegű ügyleti kamatot fizet. Azon túl, hogy a felperes leánya és házastársa **((leány és házastárs neve))** vallomása a közeli hozzátartozói kapcsolatra tekintettel önmagában bizonyítékként nem értékelhető, ellentmond a felperes nyilatkozatának is, hogy a tanúk mindketten azt adták elő, miszerint a felperes 25 000 000 Ft kölcsönt nyújtott az I.r. alperesnek, ugyanakkor a felperes nyilatkozatából az tűnik ki, hogy a 2009. augusztus 1. napján kelt okiratba foglalt 24 500 000 Ft az ügyleti kamattal növelt összeget tartalmazza.

Mindezek következtében a felperes által a periratokhoz csatolt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt I.r. alperesi elismervények alapján volt meghatározható a felperes által nyújtott kölcsön összege, miután az előzőekben kifejtettek szerint az abban foglalt jognyilatkozatok nem érvénytelenek, és az I.r. alperes azok valóságtartalmát nem döntötte meg. Erre tekintettel az ítéletábla a 2008. V. 24-én

840 000 Ft, összesen 8 740 000 Ft kölcsönösszeg átadását találta bizonyítottnak. Emellett a felperest megilleti az egyes részösszegek után a lejárat időpontjától számított Ptk. 301.§ (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat. A peradatok alapján az ítéltábla ügyleti kamat megállapítására nem látott lehetőséget, mivel az okiratok erre vonatkozó kikötést nem tartalmaznak, és e körben a felperes egyéb bizonyítást sem ajánlott fel (Ptk. 232. § (1) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésén alapuló okszerű mérlegelésével fogadta el bizonyítottnak, hogy az I.r. alperes 2 000 000 Ft-ot teljesített tartozásából 2008. november 21-én, e körben az ítéltábla utal az elsőfokú ítélet indokaira, kiemelve a bizonyítékok köréből **(tanú 1. neve)** vallomását (53. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal), aki közvetlen tudomással bírt arról, hogy az alperesek pénzügyi kölcsönt vettek fel annak érdekében, hogy 2 000 000 Ft-ot abból visszafizessenek a felperesnek.

Az I.r. alperes által 2008. november 21. napján teljesített 2 000 000 Ft a Ptk. 293. §-a alapján elszámolandó a 2008. május 24. napján felvett 2 750 000 Ft tőke és annak 2008. augusztus 25. napjától járó Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatára, amely évi 8,5 %.

(Késedelmi kamat: $640,4 \text{ Ft} \times 89 \text{ nap} = 56\,996,6 \text{ Ft}$, kerekítve 57 000 Ft.). Ennek alapján a tőketartozás 1 943 000 Ft-tal csökkentendő. Az alperesi tartozás tehát 6 797 000 Ft tőke, s ebből 807 000 Ft-nak (2 750 000 - 1 943 000 Ft) a 2000. november 22. napjától, 2 750 000 Ft-nak 2008. december 25. napjától, 2 400 000 Ft-nak 2009. február 1. napjától és 840.000 Ft-nak 2009. október 15. napjától a kifizetés napjáig járó Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az alperesek fizetési kötelezettségének mértékét a fentiek szerint felemelte. A marasztalási összeg felemelése eredményeként módosult az elsőfokú eljárásban a pervesztesség-pernyertesség aránya, a 25 340 000 Ft elsőfokú perértékhez képest a 6 797 000 Ft megítélése az alperesekre kedvezőbben 83 - 27 % arányt jelent. Ennek megfelelően az ítéltábla a felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 657 000 Ft-ra leszállította, míg az alperesek által fizetendőt 243 000 Ft-ra felemelte. Az elsőfokú ítéletben megállapítotthoz képest nagyobb arányú felperesi pernyertesség az alperesek javára fizetendő elsőfokú perköltség összegének a leszállítását is indokolta.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a pervesztesség-pernyertesség aránya ugyancsak az alperesekre kedvezőbben, 71 % - 29 %, ennek figyelembevételével rendelkezett az ítélőtábla a feljegyzett másodfokú eljárási illeték megfizetéséről az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése szerint. A Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően kötelezte a felperest az alperesek másodfokú eljárásban felmerült - a jogi képviseletükkel kapcsolatos ügyvédi munkadíjból álló, s a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított - perköltségének a megfizetésére.

S z e g e d , 2012. február 22.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró